

[Ole Bjørn Kraft.]

i vareforsyningsudvalget, har vist os, at ministeren ikke ønsker at gøre dette udvalg til, hvad vi havde håbet det skulle blive.

Et andet restriktionsområde må nu også stå overfor sin afvikling. Jeg tænker her på byggerestriktionerne. Jeg tror ikke, der længere er nogen nødvendighed for opretholdelse af byggerestriktionerne og derfor heller ikke for opretholdelsen af boligministeriet; de områder, der måtte blive tilbage af dette ministeriums virksomhed, må kunne henlægges under andre ministerier. Dette røde ministerium, hvorfra så mange planøkonomiske love og foranstaltninger er udgået, har skuffet os, og for den højtærede minister hr. Kjærbøls arbejdskraft finder regeringen nok anden anvendelse.

Når regeringen allerede inden finanslovsdebatten fremsatte en lang serie af lovforslag, har hensigten utvivlsomt været, at de skulle danne grundlaget for ordførernes vurdering af deres forhold til regeringen i den kommende samling — og så var de jo også nyttige at have for hånden, hvis man skulle ud til valg. Jeg har allerede redegjort for mit partis principielle stilling til en række af de vigtigste økonomiske og erhvervs-mæssige love. En nærmere redegørelse må naturligvis overlades til mit partis ordfører i hver enkelt sag. Lad mig blot tilføje, at vor stilling til eksportudvalgene og til grundstigningsskylden er uændret fra i fjor. Regeringen skal ikke vente vor støtte på disse områder.

Regeringen har imidlertid også forelagt forskellige sociale love, deriblandt forslag om ekstraordinært tillæg til alders- og invaliderentenyderne. Dette forslag ser vi som en erkendelse fra regeringens side af, at der — til trods for at den påstår, at der ikke er inflation — stadig finder sådanne pristigninger sted her i landet, at det er nødvendigt hvert år, på trods af prisreguleringen af aldersrenten, at stille særlige forslag om forhøjelser — uden at jeg iøvrigt tror, at disse forhøjelser i nævneværdig grad kommer de gamle tilgode. De vil sikkert være bedre tjent med et prisfald, højtærede regering. Vi mener, som vi allerede tidligere har tilkendegivet, at det ikke er muligt længere at fortsætte efter disse principper, men at tiden nu er inde til at etablere en særlig folkepensionsordning, der sletter skellet mellem aldersrentenydere og ikke-aldersrentenydere og samtidig tilvejebringer muligheden for en effektiv forbedring af de gamles kår. Vi overvejer derfor fremsættelse af et forslag om en pensionsmæssig overbygning af aldersrenten i overensstemmelse

med vore sociale principper. Folkeforsikringskommissionens arbejde synes jo ikke foreløbig at ville blive afsluttet.

I det hele taget er det et stort spørgsmål, hvordan det nu skal gå med den private opsparing, som alle anser for så nødvendig for genopbygningen. Det er ikke nok med fine plakater og velmenende statsministerord at opfordre befolkningen til at spare, når sandheden er den, at det gang på gang er sparerne og selvpensionisterne, den økonomiske politik i landet går ud over. Sparerne har i dag krav på en virkelig gestus fra samfundets side. Ja, det er simpelthen en nødvendighed, hvis opsparingen ikke skal se en katastrofal tilbagegang i møde og deraf følgende udvidelse af forbruget. Det må være muligt at tilvejebringe en orden, hvorefter den del eller en part af den del af indkomsten, der anvendes til opsparing, fritages for indkomstbeskatning. Man vil også nå et væsentligt skridt frem, hvis man på tilsvarende måde fritager pensions- og livsforsikringspræmier i langt større udstrækning, end det nu er tilfældet, for at blive indkomstbeskattet. Selvom skattekommissionen har en anden opfattelse, forbeholder vi os at vende tilbage til dette spørgsmål, hvis den højtærede finansminister ikke bliver inspireret af de udtalelser, jeg her har fremsat.

Jeg skal dernæst vende mig til et andet spørgsmål, som — forekommer det mig — bør give anledning til fornyet overvejelse her i tinget. Det drejer sig om beskatningen af brugsforeninger, kooperative virksomheder m. v. Det er selvfølgelig ret usædvanligt således at stille krav om, at dette høje ting skal genoptage en sag, som ved en klar flertalsbeslutning har fundet sin afgørelse. Men der er to omstændigheder, som kan motivere en fornyet behandling — og de, der interesserer sig sagligt for disse spørgsmål, behøver ikke som det ærede medlem hr. Gustav Pedersen at more sig i den anledning. Den ene er, at man fra kredse indenfor et af de partier, som deltog i denne lovgivning, har tilkendegivet, at såfremt beskatningen ikke virkede efter sin hensigt, burde man tage loven op til fornyet revision. Den anden er, at erhvervenes skattesekretariat, om hvis saglige kvalitet i det mindste finansministeren og statsministeren ikke vil nære tvivl, og bag hvilket der stiller sig betydelige erhvervsorganisationer, i en vægtig redegørelse, som blev offentliggjort her i sommer, har kunnet fastslå, at virkningen af den nye lov bliver, at en gennemsnitsbrugsforening og dens uddeler tilsammen kun kommer til at be-